

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.341 van 9 januari 2003
in de zaak A.103.977/XIV-12.123.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat G. MULLENS,
 kantoor houdende te 3740 BILZEN,
 Sint-Lambertuslaan 26

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 maart 1957 en van Joegoslavische nationaliteit, op 26 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 20 november 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. BOUCHET die, loco Advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 17 juni 2000 en verklaart zich vluchteling op 22 juni 2000.

1.2. Op 17 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Volgens zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken is betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Gllanaselle (gemeente Glogovc). Op 28 juli 1997 zouden er in Likoshane 25 etnische Albanezen door Servische militairen vermoord zijn. Betrokkene zou de omgebrachte personen allemaal gekend hebben en het voorval zou hem ertoe bewogen hebben lid te worden van het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UÇK). Betrokkenes moeder zou in een bombardement omgekomen zijn. Via zijn schoonbroer zou hij vernomen hebben dat zijn echtgenote en kinderen naar Montenegro gevlucht waren. Eind juni 1999 zou betrokkene teruggekeerd zijn naar zijn dorp om zijn woning herop te bouwen, maar omdat deze volledig vernield was zou hij daarvoor geen hulp gekregen hebben. Betrokkene verliet Kosovo op 14 juni 2000 richting België, waar zijn echtgenote reeds verbleef. Hij kwam hier aan op 17 juni 2000 en vroeg op 22 juni 2000 asiel aan. Ondanks de aanwezigheid van NAVO-troepen zou de situatie in Kosovo nog niet stabiel zijn. Etnische Albanezen zouden elkaar onderling vermoorden omwille van politieke overtuigingen of bloedwraak. Buitenlandse politici zouden pogingen doen om uit Kosovo gevluchte Serviërs te laten

terugkeren, hetgeen volgens betrokkene zou betekenen dat Kosovo terug onder Servisch bewind zou komen te staan. Betrokkene heeft het moeilijk met het feit dat er in Kosovo lokale verkiezingen plaatsvonden onder de vlag van de tijdelijke administratieve VN-missie in Kosovo, (UNMIK) in plaats van onder Albanese vlag. De Serviërs zouden in Kosovo nog steeds meer rechten hebben dan etnische Albanezen. Servische oorlogsmisdadigers zouden niet veroordeeld worden. Zolang Kosovo niet onafhankelijk wordt wil betrokkene niet naar daar terug (te) keren.

In het verzoekschrift inzake het dringend beroep van betrokkene deelde zijn raadsman mee dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar Kosovo omdat hij in zijn land van herkomst door de politiediensten zou worden geïdendeerd omwille van zijn etnische afkomst (etnisch Albanees) en omwille van zijn sympathieën voor het UÇK, omdat er in Kosovo nog steeds oorlogsdreiging zou zijn tengevolge van een niet te temmen expansiedrang vanwege de Serviërs en omdat hij lid is van het UÇK.

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde betrokkene bovendien dat Albanese Kosovaren door Serviërs zouden worden ondergebracht in kampen in Preshevo (Servië).

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij momenteel bij een eventuele terugkeer naar Kosovo risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Op het moment dat betrokkene Kosovo in juni 2000 verliet was de situatie aldaar immers reeds geruime tijd gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, was toen al niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen en autoriteiten zich in juni 1999 immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot die internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in Kosovo. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het momenteel geenszins de etnische Albanezen zijn die bescherming door de internationale gemeenschap nodig hebben, maar wel de Serviërs en andere in Kosovo aanwezige minderheden. De door zijn raadsman aangehaalde oorlogsdreiging omwille van een Servische expansiedrang beantwoordt momenteel aan geen enkel objectief criterium. Ondanks het feit dat Kosovo officieel nog steeds een Joegoslavische provincie is, verzekert de internationale troepenmacht de facto een grote mate van zelfstandigheid voor het gebied, waarbij zelfs lokale verkiezingen werden georganiseerd.

Het feit dat betrokkenes woning geheel vernield zou zijn is daarenboven een probleem van louter socio-economische aard, dat als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert.

Wat betrokkenes bewering betreft dat Albanese Kosovaren zouden worden ondergebracht in kampen in Preshevo (Servië), dient er ten slotte nog op gewezen te worden dat ook deze bewering aan geen enkele objectieve feitelijkheid beantwoordt.

Uit betrokkenes verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt voldoende dat zijn asielmotieven kennelijk ongegrond en vreemd aan de Vluchtelingenconventie zijn. Daarnaast heeft betrokkene in zijn verzoekschrift inzake zijn dringend beroep en/of in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen elementen aangebracht die deze vaststelling kunnen doen wijzigen. De Commissaris-generaal meent dan ook dat het niet nodig is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2. Overwegende dat verzoeker in zijn twee middelen samengenomen de schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van de motiveringsplicht; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte uit de feitelijke situatie in zijn land van herkomst afleidt dat hij geen vrees zou

hebben voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker meent dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing niets vermeldt over de door hem zowel schriftelijk als mondeling opgeworpen argumenten, die wel degelijk zijn persoonlijke situatie zouden betreffen en die erop zouden duiden dat zijn leven of vrijheid in gevaar is, ondanks eventuele politieke veranderingen of de aanwezigheid van een internationale troepenmacht; dat verzoeker immers verklaarde dat hij in zijn geboorteland ernstig geïsoleerd en bedreigd werd door de politiediensten omwille van zijn etnische afkomst en zijn sympathieën voor het UÇK, zodat hij wel degelijk het slachtoffer is van systematische vervolgingen in zijn land van herkomst; dat volgens verzoeker derhalve de bestreden beslissing gebaseerd is op onjuiste motieven en een te summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, waardoor de regels van behoorlijk bestuur zijn geschonden;

2.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de zorgvuldigheidsplicht betreft, dit beginsel impliceert dat de bevoegde overheid (in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat dit veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat zij zich dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen; dat hij zijn asielmotieven eveneens in zijn beroepschrift tot dringend beroep uitgebreid heeft kunnen uiteenzetten; dat hij aldus de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat bovendien het dringend beroep een administratieve beroepsprocedure is, waarbij de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn; dat de Commissaris-generaal niet verplicht is de kandidaat-vluchteling te horen, indien hij van oordeel is dat hij over voldoende elementen beschikt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en op afdoende wijze te motiveren; dat de Commissaris-generaal zijn beweegreden om verzoeker niet te horen uitdrukkelijk uiteenzet in de bestreden beslissing; dat in casu de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat een verhoor niet dienstig was voor het nemen van zijn beslissing; dat hij op goede gronden heeft beslist om verzoeker niet te horen, vermits uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, die hij in zijn verzoekschrift houdende dringend beroep alsmede in de door hem beantwoorde vragenlijst van het Commissariaat-generaal heeft herhaald; dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten derhalve door de Commissaris-generaal gekend waren, zodat hij in redelijkheid kon oordelen dat geen verhoor nodig was; dat verzoeker niet uitlegt op welke wijze een verhoor de beslissing van de Commissaris-generaal in positieve zin had kunnen ombuigen; dat verzoeker tenslotte nalaat aan te duiden op welke wijze zijn verklaringen uit

hun context werden getrokken en verkeerd werden geïnterpreteerd; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en genomen, en dat derhalve niet kan worden ingezien hoe het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden;

2.2. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel gemotiveerd wordt door de verwijzing naar de actuele toestand in Kosovo, waar de algemene veiligheidssituatie zou zijn geregulariseerd, zonder hierbij rekening te houden met de door hem aangevoerde bijzondere omstandigheden die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn asielmotieven kennelijk ongegrond en vreemd zijn aan de Conventie van Genève; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, het risico loopt van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat bovendien elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht; dat hij, alvorens een beslissing te nemen, alle elementen beschikbaar in het administratief dossier bestudeert; dat de Commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing steeds rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst en de aangevoerde feiten apprecieert in het licht van de situatie in het land van herkomst, zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden overweegt dat de situatie in Kosovo, op het moment dat verzoeker uit zijn land van herkomst vertrok (juni 2000), al reeds geruime tijd gevoelig was gewijzigd, en dat de door verzoeker ingeroepen vrees, met name de Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, toen al niet meer actueel was; dat de Commissaris-generaal verder overweegt dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en dat het bestuur en de controle van Kosovo volledig in handen kwam van de internationale

gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en de rust te herstellen met het oog op een normalisering van het dagelijkse leven in Kosovo en toeziet op de ontminning van het gebied; dat de bestreden beslissing verder terecht wijst op het feit dat de door verzoekers raadsman aangehaalde oorlogsdreiging omwille van een Servische expansiedrang momenteel aan geen objectief criterium beantwoordt; dat ondanks het feit dat Kosovo officieel nog steeds een Joegoslavische provincie is, de internationale troepenmacht de facto een grote mate van zelfstandigheid voor het gebied verzekert, waarbij zelfs lokale verkiezingen werden georganiseerd; dat de Commissaris-generaal er eveneens in de bestreden beslissing op wijst dat verzoekers bewering als zouden Albanese Kosovaren worden ondergebracht in kampen in Preshevo (Servië), evenmin aan een objectief gegeven beantwoordt; dat de bestreden beslissing tenslotte terecht vaststelt dat het feit dat verzoekers woning vernield werd, een probleem van socio-economische aard is en als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt; dat verzoeker voormelde motieven in zijn verzoekschrift niet weerlegt; dat hij zich in grote mate beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen; dat deze herformulering van zijn asielmotieven geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, die op omstandige wijze wordt gemotiveerd;

2.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op de stukken van het administratief dossier; dat hij op basis van verzoekers diverse verklaringen tot de conclusie is gekomen dat verzoekers asielaanvraag onontvankelijk is omwille van de kennelijke ongegrondheid ervan, en dit om de motieven vermeld in de bestreden beslissing; dat de Commissaris-generaal in casu zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat de motieven terzake dienend, afdoende en pertinent zijn, en de bestreden beslissing dragen; dat de Commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven in redelijkheid kon besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, en dat zijn asielmotieven vreemd zijn aan de Conventie van Genève; dat geen van de door verzoeker aangehaalde bepalingen werden geschonden; dat de middelen niet gegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.